

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
Кафедра правничої лінгвістики**

ВІЙНА ОЧИМА СТУДЕНТІВ І КУРСАНТІВ

*Збірник віршів
здобувачів вищої освіти Національної академії
внутрішніх справ до першої річниці
повномасштабного вторгнення росії в Україну
(Київ, 24 лютого 2023 року)*

**Київ
2023**

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
Кафедра правничої лінгвістики

ВІЙНА ОЧИМА СТУДЕНТІВ І КУРСАНТІВ

*Збірник віршів
здобувачів вищої освіти Національної академії
внутрішніх справ до першої річниці
повномасштабного вторгнення росії в Україну
(Київ, 24 лютого 2023 року)*

Київ
2023

УДК 821.161.2

Редакційна колегія:

Завідувач кафедри правничої лінгвістики Шутенко
Світлана Василівна;

Доцент кафедри правничої лінгвістики Усачова Катерина
Сергіївна, кандидат філологічних наук;

Професор кафедри правничої лінгвістики Юлдашева
Світлана Анатоліївна, кандидат філологічних наук, доцент

*Рекомендовано до друку засіданням кафедри правничої
лінгвістики Національної академії внутрішніх справ від
16 лютого 2023 року (протокол № 12)*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за їх якість, а також відсутність у них
відомостей, що становлять державну таємницю та службову
інформацію, несуть автори*

Війна очима студентів і курсантів [Текст] : збірник
віршів. (Київ, 24 лют. 2023 р.) / Шутенко С.В., Усачова К.С.,
Юлдашева Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2023. 38 с

УДК 821.161.2

© Національна академія внутрішніх справ, 2023

ЗМІСТ

Вступ.....	4
Безносюк Мар'яна.....	5
Гончар Марія.....	7
Гритчина Олена.....	8
Загірна Анжеліка.....	11
Кващук Андрій.....	13
Коваль Софія.....	14
Маринич Валерія.....	18
Мельникова Анастасія.....	21
Мошківська Катерина.....	24
Оніщук Ростислав.....	27
Прянчикова Веста.....	28
Саміленко Ірина.....	28
Сема Вікторія.....	31
Стельмащук Василь.....	32
Тенетко Анна.....	33
Тишкова Ольга.....	35
Цимбал Аліна.....	36
Швед Альона.....	37

ВСТУП

*«Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Поцезнуть всі перевертні й приبلуди,
І орди завойовників заброд!»*

Василь Симоненко

Після першого німого шоку, який пережили українці 24 лютого 2022 року, посипалися слова... у соціальних мережах, з екранів телебачення, на вулицях... заклики, застереження, обговорення, волонтерські збори, хвилювання та підтримка, гнів та засудження. Частина слів складалася у творчість, породжуючи нову хвилю розуміння дійсності через поетичні рядки.

Вірші цієї збірки написані курсантами та студентами академії протягом останнього року війни. Усі ці вірші породжені війною, але осмислюють її з різних боків, різних світоглядів, різними засобами та поетичними розмірами. Автори поезій походять із різних регіонів країни, тож досвід кожної та кожного не просто унікальний, а ще й певною мірою показовий. Частина поезій позначена датами – днями найгостріших переживань.

Вірші збірки – це живий нерередагований голос сучасної молоді, хлопців та дівчат, які намагаються знайти потрібні слова для всього, що відбувається. Молодих людей, які усвідомлюють себе частиною українського народу. Молоді, яка вірить у перемогу, що неодмінно буде! Слава Україні! Героям Слава!

Оргкомітет

Безносюк Мар'яна

місто Іллінці, Вінницька область

Надія

І знову розквітнуть сади,
Але ніхто не помітить весни,
Бо гарячий промінь спалив всі спогади.
Хтось мріяв вступити до Могилянки,
А хтось хотів бадьоро зустрічати ранки,
Комусь хотілось створити сім'ю,
А хтось хотів об'єднати націю.
Всі мали плани на майбутнє,
Але завмерли всі вони,
Коли почули свист ракети вище голови.
Змінились вмить свідомості людей,
Вони лише бажали пережити день.
Нація могутньою була,
Бо не вперше на порозі застала війна.
Влучна промова і заклик до дій,
Боже, ти лише вберегти їх зумій,
Щоб вони сміливо йшли у бій, так, як ішли герої
Щоб всі повернулися з п'ятьми
І святкували перемогу на Майдані ми.

Пекельна втрата

Ти ткала нитку за верстатом
І виглядала у вікно
Лиш син приснився з автоматом,
Вже місяць, другий – вісточки нема.
Уже зібрали щедрий урожай,
Сини сусідські повернулись додому,
А у твої хатині свята не було й нема,
Бо клята війна синочка рідного забрала.
Онуків вже не будеш колихати,
Єдиний син не прошепоче зранку: «Мамо...»
Не приголубить він, не піднесе води,
Герой твій згинув від біди
І немає в тому твоєї вини.
Зів'януть квіти під твоїм вікном,
Поспівчують люди тільки поглядом.
І лиш тихенько застогнавши,
Тебе пригорнуть мальви під тином.

Гончар Марія
село Кайтанівка, Звенигородський район, Черкаська
область

* * *

Кому ще потрібна ця клята й жорстока війна?
Чому наших воїнів чекає така доля життя?
Чому діти цього століття зветься «діти війни»?
Чому не можна просто жити: без горя, без сліз, без
русні...

Що це за ворог, що йде зі зброєю на дітей?!
Та він найгірший за всіх в світі нелюдей!
Немає для них правди і слова святого,
Вони чинять терор до люду простого.

Кажуть, що нас вони «захищають»,
У свою чорну «правду» нас обертають,
Проводять якусь там «спецоперацію», –
І чинять хаос в країні, де живе найсильніша нація.

Все, що для них правда – для нас брехня і обман,
Бо на троні у них сидить старий дід-тиран.
Він наказує вбивати людей, нищити мирні міста,
Бо в голові цього діда коїться якась чортівня.

Але кожного вбивцю чекає розплата
За маленьке вбите дитя, за героя солдата!
З нами – правда і з нами – всі святі!
Будемо разом – переможемо у цій клятій війні...

Гритчина Олена
село Улянівка, Скадовський район, Херсонська
область

* * *

От знаєш,
Я ніколи не уявляла,
Що кожен день зможу сидіти і труситися від страху,
Від кожного шороху, від єдиного звуку
Я ніколи не думала, що зможу відчутти, те
Що відчують діти на сході Нашої України,
Я ніколи не збирала тривожну валізу,
Ніколи...
Я навіть не могла собі уявити, що може статися у той
зловісний день,
День коли росія розпочала війну проти нашого
народу,
Нашої держави,
Нашої неньки!
Душа боліла, серце кров'ю обливалося
Коли я на власні очі побачила ворожу техніку...
В той момент я зрозуміла, що почалося...
Почалося пригнічення нашого народу,
Держави, мови культури,
Я гадала, що ніхто не зможе нас захистити,
Тоді я дуже помилялася,
Адже в подальшому, наші захисники, наші чоловіки
гідно давали відсіч ворогу,
Який нагло увірвався на нашу землю
На територію вільної країни,
Саме в той момент я почала поважати нашого
президента,

Який не втік, як дехто з його попередників,
А почав боротися за нашу країну,
За її незалежне майбутнє,
Всіма способами,
Я пишаюсь, кожним українцем,
Адже ми сильна нація,
Ми люди, які з легкістю змогли відібрати танк,
тримаючи в руках якесь каміння,
Ми ті, хто без зброї, прогнали окупанта,
Захищаючи простори нашої країни,
Ми – Українці!
Які живемо на рідній, єдиній своїй Батьківщині!
Слава Україні!

11 березня 2022 року

* * *

Звичайний ранок
Початок дня
Будильник раптом
Сонна я
Чую новини
Росія розпочала війну
Проти України
Дивлюся на час
Ще й сьомої немає
А я тривожну валізу вже збираю
Думаю мене
То ж не надовго
Як раптом чую звук якийсь
Можливо вибух
Можливо й свист
Як нам бути

Куди іти і що робить
Без паніки говорять рідні
Й по телебаченню в ефірі
Пройшла година
За нею й інша
Що вже все спокійно?
Подумала на хвильку
Як раптом чую з вулиці
Хтось крикнув танки
Ну все приїхали
Російські окупанти
Й досі пам'ятаю
Як з прапором російським
По селу проїжджали
Та не знали що ж на них чекає
Тоді мій світ про мирне майбутнє
Просто зник
Всі думки тільки про одне
Що ж далі буде?

11 березня 2022 року

Загірна Анжеліка
місто Київ

* * *

Війна порушила наш спокій:
росія наступом іде!
І чинить дії всі жорстокі...
Лице моє навів бліде.

За що калічиш наші долі?
Чому прийшла в мій рідний край?
Чому ви хочете неволі
Народу сильного? А гай?

Ми все життя з вами боролись,
Усі роки ми довго йшли...
То ж наша нація ніколи!
Не буде "флаг" чужий нести.

За нашу неньку-Україну
Воюють славні юнаки,
То ж знайте, орки, безголові,
Вам перемогу не знайти!

Настане ваш фатальний час
Прийде розплата за роки
Тому не думайте, що вас
врятують "братські" народи

Ви будете горіти в пеклі
Країна ж наша – процвітає.
На все життя "враги" запеклі
Не будем з вами діло мати.
(Потрібно мир нам повертати)

* * *

«Війна забрала в мене батька» –
маленький хлопчик говорив.
Та він саменький ніц не плакав –
Що це не дарма розумів.

Той хлопчик виросте із болем
На все життя важкий тягар!
"Батько помер, там, у полоні..." –
Розказує він слухачам.

Свободу треба Україні!
Спокійно жити та цвісти:
Маленьким дітям бути вдома,
Дорослим на роботу йти.

Помер-то, батько той героєм
За тишу й мир, як бик, стояв
Але настала його доля...
Дух сильний син вже перейняв.

Тепер і сам він в обороні,
Рятує землю і людей,
Настане скоро перемога
І буде щастя крик з грудей.

Квашук Андрій

місто Черкаси, Черкаська область

* * *

Ти моїм натхненням стала.

Я давно хотів українською писати.

Проте, я ніколи не думав, що натхнення прийде в такий страшний час.

Моя ж ти Україно, любая Вітчизно!

Ми бачимо, як ти борешся, як ти палаєш.

Ми чуємо кожен дитячий, материнський і солдатський плач.

Ми бачимо і чуємо твій біль.

Бачимо як тобі боляче від кожного снаряда.

Чуємо як тобі болить кожної тривоги.

Славиться Вітчизна кожним своїм героєм, і своїми красунями.

Пишайся ж нами, та слався, слався горами високими, і морями глибокими.

Ти є нашим скарбом єдиним, який зветься – Україна!

Коваль Софія
місто Рубіжне, Сєвєродонецький район, Луганська
область

* * *

Занурившись у глибокий сон,
Сховавшись від реальності і люті,
Вони у сні мене знаходять знов
Зморені, але в кайдани не закуті.
Змучені голодом, але не вбиті,
Замість сліз – непохитність і міць,
По горло обіцянками ситі,
Але не спадає посмішка з лиць.
Втомлені часом, але ще живі,
Безвихідь їх ніяк не лякає,
Бо знають за що вмирають вони,
Бо вдома донька на тата чекає.
Мені хочеться кричати від болю
За кожного вбитого хлопця.
Я хочу їх у сон забрати з собою,
Хочу показати красу українського сонця.
Дивитись новини себе я не змушу,
Бо не можу собою зволодіти,
Відчуття наче з мене вирвали душу
І змусили наново жити.
Ця рана буде кровоточить роками,
І ми не в силах це зупинить.
Тож молімо Бога усіма молитвами
Нехай спробує, спробує їх захистить.
Кожного з них я з собою покличу,
Туди, де не існує поняття «смерть» і «кров».
І якщо у незламності с обличчя,
То це нескорений Азов...

* * *

Хочеться навчитись жити без війни,
Закрити очі і нікого не слухать,
Але поки там вмирають вони,
Мені доведеться про це хоча б думать.
Хочу повернутись додому,
Якого вже у мене нема,
Десь залишити втому,
Забуть, що значить війна.
Хочеться писати вірші про кохання,
Про добро, про перемогу,
Але поки є боротьба за виживання
З цих віршів ніякого толку.
Хочеться пригорнути до серця Україну свою,
Забрати собі весь її біль.
Якщо треба я її захищу
від куль, що є звідусіль.
Хочеться забути слово війна,
Хочеться миру на сході і півдні.
Може для когось сьогодні весна,
А для мене лютий, день шістдесятий, Великдень...

* * *

Що дала нам війна,
Окрім болю, що ночами мучить?
Досі лютий, а по факту весна,
І серце там, хто назавжди залишився в Бучі.
Що дала нам війна,
Окрім замордованих на смерть дітей?
В чому винна Україна моя
І скільки ще потрібно смертей?

Війна хотіла нас знищити, знаю,
Хотіла перетворити нас на рабів.
Всіх, хто винен у цьому я зневажаю,
Я НЕНАВИДЖУ їх назавжди!
Вона дала нам сміливість і силу,
На наших очах будується нація.
Тим, хто ворог дала тут могилу,
Саме війна, а не спецоперація.
Показала, хто для нас друг,
Розставила всі крапки над «і»,
Мій дружній, на жаль, звужився круг –
Це дрібниця, на фоні того, що там, в Ірпені...
Проте поміж тисяч загиблих імен
Кров'ю напишем Україну квітучу.
Забути не зможем тривожних сирен,
Пробачити – Маріуполь, Рубіжне, Гостомель і Бучу..

* * *

Не спитали дозволу тебе забрати,
Зруйнували все до циглин.
Я хочу про це прокричати
І згадати все до останніх хвилин.
Нема ні сліз, ні відчаю, ні болю,
Є тільки ненависть і лють
До тих, хто роз'єднав мене з тобою,
Нехай вони заживо згниють.
Ти є мій біль і моя радість,
Ти – щастя і водночас море сліз,
Моя тривога, а також жвавність,
Описати тебе не вистачає слів.
Ти місце спокою і тиші,
Моє дитинство то є ти.
Тебе одного не залише

Ні я, ні воїн, лише живи!
Шукаючи дім, його я не знайду,
Бо дім мій то теж є ти,
І поки я іще живу,
Ти також будеш жить, в мені...

Моєму Рубіжному...

* * *

Я добре знайома з війною,
Це наша друга зустріч – я на межі.
Я бачила як брали зброю,
Не поступившись метром на рубежі.
Я знаю як нас не прибрати,
Як не скорити, як не зламати.
Я бачила як вміють вмирати
Ті, кому раніше було начхати.
Я запам'ятала як стріляють,
Знаю звук кожної зброї,
Як домівки свої залишають
І гинуть у «зеленому» коридорі.
У ці важкі хвилини болю,
Неможливості це зупинити,
Ми навчилися боротись за волю,
Ми навчилися її чинити.
Тримаючи всередині не зрозуміле чуття,
Показуєм нескореність всього народу,
Втрачаючи одне людське життя,
Виборюємо частинку свободи!

Маринич Валерія
місто Київ

Одного дня для нас завмерло все на світі

З одного дня для нас завмерло все на світі...
Бо в нашій рідній Україні почалась війна.
Страждають усі: і вагітні, і старі, і діти..
І скільки ще людей у нас забере вона?..

Із стуком серця кожної хвилини
Ми молимося за тебе, рідний мій.
Вертайся додому, друже, тату, сину.
Тебе чекають на твоїй землі!

А хтось уже ніколи не вернеться
Додому, до дружини і сім'ї.
Дитя уже ніколи не всміхнеться,
Й не виросте на татовім крилі...

Воно уже ніколи не відчує
Його підтримки й радісних обійм.
І голос тата більше не почує...
У нього відбувся роковий, останній бій.

Згадаєм тих, кого уже немає з нами,
Хто бачить рідних на землі з небес...
Під світлим ясним сонцем і зірками..
І вірою у наші сили шле до нас чудес.

Не знаєш, як він скучив за сім'єю.
На нервах днями, і кругом вогонь.
Як важко день сидіти під землею,

Чекаючи лиш дотику твоїх долонь.

На ворожих ножах, під прицілами куль
Захищасте рідну країну.
І навіть, коли шансів вижити – нуль,
Все одно ідете без зупину.

Ціною життя захищасте всіх,
Не маючи часу поспати,
Чекати дзвінок від дружини і сміх
Рідненького свого дитяти.

Ми пам'ятаємо про 4803 – Азовсталь.
Ми не забули Вінницю, Дніпро і Харків,
І про Херсон, Донецьк, Луганськ немов кришталь,
яких розбили разом з Запоріжжям.

Останній звук для них – це свист ракет...
І повно криків під завалами будинків.
Шукають рідних за останніми з прикмет,
І діток зовсім крихіток маленьких.

Тиша лише посилює голоси,
Темрява лише окреслює світло,
Згадуючи скільки бійців полягло,
боронячи рідну країну.

Ми вдячні вам хлопці за все, що ми маємо!
За те, що прокинутись дали нам шанс.
Ми віримо, молимося, і пам'ятаємо
Всіх, для кого в житті вже закінчився час.

Ви наші герої, війська України!
Ми вдячні за кожен ваш здійснений крок!
За мужність, сміливість, і кожную краплину

Ворожих, москальських кровавих поток.

Ми вільні, і сильні, бо ми – українці!
Всім, геть з України! Це наша земля!
Ми скоро поборемо, і відвоюємо
Наші кордони і землі Кремля.

Ми зичимо терпіння вам, рідненькі,
І віримо, що скінчиться війна!
Вже зовсім скоро повернетесь здоровенькі
Додому, де на вас чекає сім'я.

Нехай вогонь надії не погасне,
На нашій Батьківщині процвіта любов,
Нехай же зійде українське сонце ясне!
Повторимо для всього світу: «більш ніколи знов».

Більш ніколи ворожим військам не дозволимо
Ходити і битись на нашій землі...
Нехай через сушу, нехай через море...
Навічно звучать українські пісні.

Хай назавжди засяє наш прапор яскраво,
І ніколи не буде війни по степам!
Будь же вільною, сильною, наша держава!
Слава нації! Смерть ворогам!

Мельникова Анастасія
місто Київ

Ти знав...

Ти знав? Вони стріляють в наших...
І не почути це серед новин.
Тут біль і жах в очах прекрасних,
Що згасли зранку, ніби ліхтарі.

Ти знав? Тут помирають люди,
Їх газом, бомбами, вогнем травлять.
Тут мати плаче сльозами скорботи,
В руках тримаючи безвинне немовля.

Воно вже не побачить сонце
І не покличе маму на ім'я.
Закрилися назавжди маленькі очі,
І не поринуть ті у забуття.

А може, чув ти про блокаду,
Влаштовану от тими... (як їх там?),
Що всюди кажуть про нацистську владу,
І треба нас від неї "визволять".

Вы, нелюди, подумайте сначала,
Как сможете вернуться вы домой,
Посмотрите в глаза жене и маме,
Хотя все зомби лишены мозгов...

Сейчас вопрос о ваших детях,
Которых я не в состояньи пожалеть.
А смогут ли они существовать на белом свете,
Ведь ненавидеть будут их повек?

О чем вы думали, когда ступали
Своими грязными ногами в нашу степь,
Когда так рьяно вы спасали,
Насилуя при этом чьих-то дочерей?

Вы Гимн послушайте и все поймете,
Что вы назад вернётесь лишь в гробах,
Хотя вас можно в мусорный пакетик
Всех завернуть и скинуть в двор кремля.

Я зрозуміла, мила Україна,
Що означає цінувати рідний дім:
Злилися всі в одне велике ціле,
І так залишиться повік.

Ти знав: вони стріляють в наших,
Та наші борються, ні крихти не здають.
А згодом спалахнуть вогні чудові, різнобарвні,
Народ мій вистоїть та випустить козацьку лють!

Живий кошмар

Коли це почалось, ми були разом,
Коли скінчилось, вже не було п'ятьох.
Та тітонька сумна, троє дітей із батьком
Були поховані під цеглою гуртом.

Ми йшли сумні, не усміхались,
Не чули ми надії дзвін,
А вдача ніби нас цуралась,
Не бачили ми синій небосхил.

І наче сонце не змінилось,
Не втік той вітер буйний наш,
Але згадаймо як нам жилось,
Ті спогади нікому не продаш.

Коли світилися очі ясні,
Надворі грались дітлахи,
а бабці мило усміхались,
Тихесенько сварили пустунів.

Підвали були байками дорослих,
щоб діти не ходили туди грать,
Ніяких пострілів, палкої ворожнечі,
Лиш мир і злагода могли тут заправлять.

А зараз прихисток у нас там, де темрява та холод.
Це місце справді як в кошмарних снах.
Коли страшнії вибухи ти чуєш над собою,
Руками голови старайтеся закривать.

Вони стріляють по цивільним,
Неприпустимо це у будь-якій війні,
Війна – це тінь минулого століття,
Що впала на майбутнє покоління.

Ця гра закінчена. Театр одного актора.
Не з тими почали ви загравать.
І нас зламати ви не зможете ніколи,
Вже доказів достатньо, це як факт.

Мошківська Катерина
село Кодня, Житомирський район, Житомирська
область

Незламна Україна

Ніхто і не вірив, що до нас доторкнеться,
Смертельна рука хвилин страшних.
Що зброя ворожа безжально прорветься,
У мирне життя людей наших ...

Що діти прокинуться о п'ятій ранку,
Від вибухів й ворожого граду.
І всі ми дізнаємось, що цей світанок,
Війни впусить болісну зраду...

Ніхто не хотів цих убивчих погромів,
Що руйнують міста і будинки.
Лишають лиш пил від аеродромів,
А в полях – лютих танків розвилки...

Ніхто не хотів чуть тривожну сирену
І бачити страх в очах мами.
Чи бігти, ховатись від куль нескінченних,
Закривати обличчя руками...

Самовпевнений ворог, без вагань собі думав:
«За три дні ми здолаєм столицю».
Але Київ незламний, показав силу волі
Силу мови і смак «паляниці».

Українці, війни та смертей не бажали,
А хотіли лиш мирного неба.

Безжально в дітей чужих ми не стріляли,
Нам життів забирати не треба.

Але, якщо лихо прорвалось в країну,
Наше військо могутнє повстане.
Із ваших же танків ми зробим руїну,
Там на місці й кінець вам настане.

Україна – здолає, Україна – не впаде,
Та не буде сваритись на долю.
Вона знає, що в нас за плечима є правда,
Й те, що Бог за нас стане горою.

І все, що ми скажем російським солдатам,
На чолі із їхнім президентом:
«Нізащо ми зброю свою тут не складемо,
Ласкаво Вас просим до пекла».

Дніпро. 14.01.2023

І страх. І біль. І НЕПОКОРА.
Вже звикли жити одним днем.
Палкі серця, що бились вчора,
Стихають, нині, під вогнем...

Тривога. Паніка. НЕНАВИСТЬ.
Ракета розбиває дім.
Маленький хтось шепоче: «мама»...
Але вона уже не з ним...

Жорстокість. Рани. Людські КРИКИ.
І знову Янголом хтось став...
Ми вже навчилися. Та не звикли.
Так гучно той літак літав ...

Безсоння. Сльози. БОЖЕВІЛЛЯ.
Болить за кожного, хто стих...
Безжальне світове свавілля.
Не там вбиває. І не тих.

Несправедливо, УКРАЇНО,
Що так страждаєш саме ТИ.
І в скронях болем б'є нестримно,
Та їм не вдасться. НАВПАКИ.

Незламна міць керує НАМИ.
Хоч всередині все тремтить,
Скільки не бий – всеодно встанем.
Вам вдвічі, бидло, прилетить.

Оніщук Ростислав

місто Кременчук, Полтавська область

Війна

Війна, а скільки ж болю в цьому слові,
коли твоє життя горить.
Вона пролила море крові,
тих, хто так сильно хоче жить
у світі де немає горя та сліз людей в яких болять
те серце, що залите кров'ю, але його не зупинить.

І не забути нам той час, коли всі вранці встали з
горем.

Ми пам'ятаємо цей день, як наші прямо в бій зі
зброєю.

Хотілось, щоб війна скінчилась.

Усі повернуться додому
та разом сядуть із сім'єю
Та поговорять про любов.

Прянчикова Веста

місто Харків, Харківська область

Дата, яку ми не забудемо!

Ця дата дихає нам в спину,
Шепоче: «Скоро вже прийду,
Вернуся лютим, в ранню днину,
В думки до кожного зайду
Вернусь числом двадцять четвертим,
Посію в розум дежавю,
Ви все згадаєте, як вперше,
Я нагадаю про війну».

* * *

І всі ми стали звично жити,
Так, наче й не було війни,
Хоч і не мали цього робити,
Але, на жаль, ми звикли до війни..
Давно вже звичний звук тривоги,
І щоденні посилення на донат,
Ми важко йдем до перемоги,
На жаль, з великою кількістю втрат..
І вже скоро рік, як ми звикаєм,
Як всі живемо й виживаєм,
Разом із Богом, крізь знемогу,
Виборюєм разом цю перемогу.

Саміленко Ірина

місто Вінниця, Вінницька область

Чорне крило над Україною

Прийшла війна,
Якої не чекала
Моя Україна.
В цей пекельний час
На її тілі рана роз'ятрилась,
В полоні «Градів» та ракет
Міста і села в нас.

Та доки сонце нам світити буде,
Допоки кров у жилах ще тече,
Ми знаємо: ніхто нас не здолає,
Бо маєм людське право ми на це.

Кати оскаженілі, зупиніться,
Синочків наших – цвіту не губіть.
Їм дав Бог сили, як героям, битися,
А вам як даліше, зайди-душогуби жить?

...Моя Україна у тяжкій скорботі,
Щодня могили стелить снігом юнакам своїм,
І кожен раз лишає серце спокій,
Як хлопці сповіді – листи шлють в рідний дім:

«Добридень, мамо, добрий вечір, батьку!
У нас все добре, ми не думаєм про зле.
Хіба що вчора не змогли від мін село урятувати,
І до сьогодні серце так чомусь пече.

Там горе поселилось в кожній хаті,
Ще довго не втішатиме людей тут шум колось.
І дуже тяжко побивалась чиясь мати,
Коли її дитя з землі не піднялось.

Ти, батьку, вчив мене сміливим бути,
Я цю науку в серці бережу.
За час цей став я справжнім воїном, солдатом
Бо над усе люблю я землю цю святу».

Сема Вікторія
місто Яготин, Бориспільський район, Київська
область

Наша єдність нездоланна!

Наша єдність нездоланна!
Бо ми з вами – це одне єдине!
Сини і дочки – сонце волі в нашій Краї.
Буде час, та буде днина –
прийде скоро та мирная хвилина
В рідній моїй державі.
І сама це – я добре знаю –
Бо рідна ненька-Україна
Для нас у світі одна єдина!

Стельмашук Василь

село Країв, Рівненський район, Рівненська область

ТРИВОГА

Коли ти ні в чому тут не винний,
Хоча посеред ночі,
Спускаєшся в підвал той вогкий,
Не встигши, протерти навіть сонні очі.

Ракети все летять й летять,
І ти вже розумієш весь страх цього страждання,
Весь біль і жах коли бомблять,
Коли настав той час того чекання...

Коли зійде те сонце над горою,
Ті сподівання, що все закінчиться весною,
І наші співучі соколи орлині,
Повернуться живі, бо ні в чому не винні.

Закінчатся бої з тим ворогом проклятим,
Усі страждання, що завдали нам завзятим,
І наші воїни повернуться юрбою,
Неначе ті лелеки, що вертаються весною!

Тенетко Анна
місто Київ

Ми сильні!

Говорючи за нашу країну: мужню, красиву,
відчайдушну, тривалу,

Що з кожним днем процвіта, дарувала життя...

Допоки... не наздогнала нас така новина:

"Почалася війна!"

Дні страху, Неволі, Жалю та Болю,

Бажання піднятися, діяти, що задля вирішення цієї
години,

Але нині... задля лиш добрива землі,

згинуть орки – "Клятї вони".

Ми Вдячні кожному з воїтелів

Нашої країни, що рятують життя від руїн.

Захисникам Батьківщини, що дарують всім
новонародженим життя,

Не дивлячись на орків: залежних, зневолених,
кровожерливих...

Забрати чудесне, грайливе, щасливе, життя.

Але ми – є сильні та витривалі,

Що духом, що стійкістю...

Наша країна, наша держава завжди буде вільною!!!

І згадавши той день, кривавий...

Лиш: "подальших днів не знання", тримало собою дні
страху,

Але, підіймаючись – ми разом боролись,

Йдучи до самої тієї мети:

зупинити, скорити, перемогти та продовжити жити!

Життя чоловіків, синів, братів, які рятували своїми
тілами країну,

Не опускаючи руки, боролись
У ці важкі дні
Не забувати дітей, жінок,
Які не матимуть змоги більше прокинутись...
Атаки, підриви, криваві бої, знущання з невинних у
крові війни...

За острів Зміїний, за окупований Харків, зруйновану
Бучу, Херсон, Маріуполь, Гостомель та інших
зруйнованих місць ...

Відбудовуючи, стане силовою, вольовою,
незалежною наша знов Україна!

Ми переможемо, помстимося, у цій повної крові,
кривавій,

повномасштабній війні!

Слава героям! Та слава нації!

Ми переможемо! Без сумніву зруйнуємо ваші надії ...

І Настане та сама хвилина -

Що Україна перемогла!

Тишкова Ольга

село Вири, Сарненський район, Рівненська область

Ми – сила!

Ще десять днів тому жила собі спокійно
Ну чула звук сирени, не бігла у підвал,
Ходила собі в школу, вивчала про Бандеру,
Хмельницького, і різні теореми. Жила своїм життям.

Верховний голова катівської країни
Задумав злісні плани щодо України,
Хотів він загребти собі всі наші землі
Та все лише за три – чотири дні.

Але ж ми Українці – люди сильні,
Не віддамо так просто свою землю,
Не продамося "в рабство" вашому кату,
Відстоїмо своє життя, свободу й правоту.

Доки нападники фальсифікують факти,
Ми пишемо історію свою,
Не прикриваємось героями з минулого,
А стаємо героями реального часу.

Не можу я забути про солдатів,
Про добровольців, журналістів
І простих людей, які готові голими руками
іти проти озброєних катів.

І ось що вийшло, найбільша армія у світі
не має сил проти наших людей.
Весь світ за нас, ми Українці – сила,
Ми точно вистоїмо протистояння це.

Цимбал Аліна

місто Бровари, Київська область

Мій янгол

Як ти мій братик, чи тепло тобі на небі?
І знову в ночі ти приходив,
щоб не страшно було мені, хоча би там
І так добре мені у тих снах,
Де ми щасливі, вільні,
з такими безтурботними думками,
а головне живий ти
І дивишся на мене своїми зеленими очима
І усмішка несе такий позитив
У той момент забуваю я все,
що так розривається серце моє.
Ті тривоги, ракети,
звуки які змушують серце кричати,
і ту дорогу до бомбосховища,
до якої я бігла босими ногами.
Але з ранку, коли розплющив очі,
почую звуки тривоги, повернуся я назад у те пекло.
Де колись так званий "братський народ"
вбиває, руйнує будівлі
та знищує майбутнє та минуле невинних людей.
І знову згадаю, як вбили вони тебе,
катували цілими днями.
Бо за Україну ти стояв, і за майбутнє моє.
Дякую, мій захисник,
скажу я з трояндами біля могили.
І вік пам'ятати я буду, яка ціна стоїть за свободу.

Швед Альона

с/мт Іванків, Вишгородський район, Київська область

Незламний народ

У нашім краї є щось особливе!
Тут серце б'ється наче в унісон...
Краса природи й гір могутніх сила!
Усе моє! Все зветься – УКРАЇНА!"

Настав момент, якого всі боялись...
Весь світ завмер, в очікуванні їх.
Хто з Півночі прийшов нас "рятувати",
Стрілявши з танків, просто для своїх потіх.

Пішла війна своїм кровавим ходом,
Ординці нищать села і міст.
Та у боях запеклих і жорстоких
Народ на захист Батьківщини встав.

Межа життя і смерті перетнулась.
Лежить чиєсь розстріляне життя
Сльоза чутлива ллється й кров жагуча,
Коли гримить вже звикле: «В укриття!»

Безгрішні, чисті душі – ангелочки...
Летять вони у свій небесний рай,
І дивляться своїм убивцям в очі,
Як судді, що нічого не простять...

Настане час, настане перемога!
Ми вистоїм, бо разом ми – сім'я!
Ми Неньку-Україну відбудуєм!
І віру у щасливе майбуття!

Художнє видання

ВІЙНА ОЧИМА СТУДЕНТІВ І КУРСАНТІВ

*Збірник віршів
здобувачів вищої освіти Національної академії
внутрішніх справ до першої річниці
повномасштабного вторгнення росії в Україну
(Київ, 24 лютого 2023 року)*

Відповідальні упорядники: Усачова К.С.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції
Дк № 4155 від 13.09.2011.

Підписано до друку 24.02.2023. Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Обл.-вид. арк. 16,5. Ум. друк. арк. 15,34.

Тираж 35 прим.
